

Arrest

nr. 120 785 van 17 maart 2014
in de zaak RvV X / II

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische Staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en
Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Congolese nationaliteit te zijn, op 15 maart 2014 bij faxpost heeft ingediend om bij uiterst dringende noodzakelijkheid de schorsing van de tenuitvoerlegging van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding van 12 maart 2014 tot afgifte van het bevel om het grondgebied te verlaten met vasthouding met het oog op verwijdering (bijlage 13*septies*).

Gezien titel I bis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gelet op de artikelen 39/82 en 39/85 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gelet op titel II, hoofdstuk II van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 15 maart 2014 waarbij de terechtzitting bepaald wordt op 17 maart 2014 om 11 uur.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken N. MOONEN.

Gehoord de opmerkingen van advocaat P. J.-P. LIPS, die verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat N. DEPOORTERE, die loco advocaat C. DECORDIER verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

Verzoeker verklaart in België te zijn toegekomen op 29 januari 2007.

Op 18 december 2009 dient verzoeker een aanvraag in om machtiging tot verblijf met toepassing van artikel 9*bis* van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de vreemdelingenwet). Op 14 oktober 2011 neemt de gemachtigde van de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid de beslissing waarbij de

aanvraag onontvankelijk wordt verklaard. Deze beslissing wordt samen met een bevel om het grondgebied te verlaten aan verzoeker ter kennis gebracht op 21 juni 2012. Tegen beiden beslissingen dient verzoeker een annulatieberoep in bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen die bij arrest nr. 94 123 van 20 december 2012 het beroep verwerpt.

Op 21 juni 2012 neemt de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding de beslissing tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten.

Op 6 augustus 2012 dient verzoeker een aanvraag in om machtiging tot verblijf met toepassing van artikel 9ter van de vreemdelingenwet. Op 11 september 2012 neemt de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding (hierna: de gemachtigde van de staatssecretaris) de beslissing waarbij de aanvraag onontvankelijk wordt verklaard. Deze beslissing is samen met een bevel om het grondgebied te verlaten met vasthouding met het oog op verwijdering aan verzoeker ter kennis gebracht op 17 september 2012. Tegen deze beslissingen dient verzoeker een vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid en een beroep tot nietigverklaring in bij de Raad. Bij arrest nr. 88 267 van 26 september 2012 wordt de vordering tot schorsing van de onontvankelijk verklaring van de medische aanvraag verworpen maar wordt de schorsing van het bevel bevolen. Bij arrest nr. 97 855 van 26 februari 2013 wordt het beroep tot nietigverklaring tegen voormelde beslissingen verworpen.

Op 17 september 2012 wordt aan verzoeker een inreisverbod voor 3 jaar ter kennis gebracht.

Op 27 september 2012 neemt de gemachtigde van de staatssecretaris opnieuw een beslissing tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten.

Op 7 december 2012 dient verzoeker opnieuw een aanvraag in om machtiging tot verblijf met toepassing van artikel 9bis van de vreemdelingenwet. Op 14 maart 2013 neemt de gemachtigde van de staatssecretaris de beslissing waarbij de aanvraag onontvankelijk wordt verklaard, aan verzoeker ter kennis gebracht op 18 september 2013. Tegen deze beslissing dient verzoeker een vordering tot schorsing en een beroep tot nietigverklaring in bij de Raad gekend onder rolnummer 141.337.

Op 12 maart 2014 neemt de gemachtigde van de staatssecretaris de beslissing tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten met vasthouding met het oog op verwijdering (bijlage 13septies). Dit is de bestreden beslissing waarvan de motivering luidt als volgt:

“Bevel om het grondgebied te verlaten

Aan de heer, die verklaart te heten:

naam: [N.]

voornaam: [M.]

[...]

nationaliteit: Congo (Dem. Rep.)

wordt het bevel gegeven het grondgebied van België te verlaten, evenals het grondgebied van de staten die het Schengenacquis ten volle toepassen(2), tenzij hij beschikt over de documenten die vereist zijn om er zich naar toe te begeven.

REDEN VAN DE BESLISSING

EN VAN DE AFWEZIGHEID VAN EEN TERMIJN OM HET GRONDGEBIED TE VERLATEN:

Het bevel om het grondgebied te verlaten wordt afgegeven in toepassing van volgende artikel(en) van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en volgende feiten en/of vaststellingen:

Artikel 7, alinea 1:

1° wanneer hij in het Rijk verblijft zonder houder te zijn van de bij artikel 2 vereiste documenten;

12° indien hij voorwerp is van een inreisverbod

Artikel 27 : Krachtens artikel 27, § 1, van de voornoemde wet van 15 december 1980 kan de onderdaan van een derde land die bevel om het grondgebied te verlaten gekregen heeft en de teruggewezen of uitgezette vreemdeling die er binnen de gestelde termijn geen gevolg aan gegeven heeft met dwang naar de grens van hun keuze, in principe met uitzondering van de grens met de staten die partij zijn bij een internationale overeenkomst betreffende de overschrijding van de buitengrenzen, die België bindt, geleid worden of ingescheept worden voor een bestemming van hun keuze, deze Staten uitgezonderd.

Krachtens artikel 27, § 3, van de voornoemde wet van 15 december 1980 kan de onderdaan van een derde land ten dien einde worden opgesloten tijdens de periode die voor de uitvoering van de maatregel strikt noodzakelijk is.

Artikel 74/14:

Artikel 74/14 § 3, 4°: de onderdaan van een derde land heeft niet binnen de toegekende termijn aan een eerdere beslissing tot verwijdering gevolg gegeven

De betrokkene is niet in het bezit van een geldig visum.

Betrokkene heeft geen gevolg gegeven aan het Bevel om het Grondgebied te Verlaten dat hem betekend werd op 21/06/2012 en op 27.09.2012.

Betrokkene heeft geen gevolg gegeven aan het Bevel om het Grondgebied te Verlaten met inreisverbod van 3 jaar dat hem betekend werd op 17/09/2012.

Terugleiding naar de grens

REDEN VAN DE BESLISSING:

De betrokkene zal worden teruggeleid naar de grens in toepassing van volgende artikel(en) van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdeling en volgende feiten:

Betrokkene verblijft op het Schengengrondgebied zonder een geldig visum. Hij respecteert de reglementeringen niet. Het is dus weinig waarschijnlijk dat hij gevolg zal geven aan een bevel om het grondgebied te verlaten dat aan hem afgeleverd zal worden.

Betrokkene weigert manifest om op eigen initiatief een einde te maken aan zijn onwettige verblijfssituatie, zodat een gedwongen tenuitvoerlegging van de grensleiding noodzakelijk is.

Betrokkene heeft op 18.12.2009 een regularisatieaanvraag ingediend op basis van artikel 9bis van de wet van 15.12.1980. Deze aanvraag werd verworpen op 14.10.2011. Deze beslissing is op 21.06.2012 aan betrokkene betekend met een bevel om het grondgebied te verlaten, geldig 30 dagen.

Betrokkene heeft tevens op 09.08.2012 een regularisatieaanvraag ingediend op basis van artikel 9ter van de wet van 15.12.1980. Deze aanvraag werd onontvankelijk verklaard op 11.09.2012. Deze beslissing is op 17.09.2012 aan betrokkene betekend. Betrokkene diende beroep in tegen deze beslissing gebaseerd op een mogelijke schending van art. 3 van het EVRM. Dit beroep werd echter verworpen.

Betrokkene werd door de gemeente Anderlecht geïnformeerd op 20.06.2012 over de betekenis van een bevel om het grondgebied te verlaten en over de mogelijkheden tot ondersteuning bij vrijwillig vertrek, in het kader van de procedure voorzien in de omzendbrief van 10 juni 2011 betreffende de bevoegdheden van de Burgemeester in het kader van de verwijdering van een onderdaan van een derde land (Belgisch Staatsblad 18 juni 2011).

Betrokkene kreeg op 17.09.2012 een inreisverbod van 3 betekend omdat hij niet aan de terugkeerverplichting had voldaan.

Betrokkene heeft op 07.12.2012 een regularisatieaanvraag ingediend op basis van artikel 9bis van de wet van 15.12.1980. Deze aanvraag werd verworpen op 14/03/2013. Deze beslissing is op 18.09.2013 aan betrokkene betekend.

Betrokkene is nu aangetroffen in onwettig verblijf: het is dus weinig waarschijnlijk dat hij vrijwillig gevolg zal geven aan deze nieuwe beslissing.

Vasthouding

REDEN VAN DE BESLISSING:

De beslissing tot vasthouding wordt genomen in toepassing van volgende artikel(en) van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en volgende feiten:

Met toepassing van artikel 7, derde lid, van dezelfde wet, dient de betrokkene te dien einde opgesloten te worden, aangezien zijn terugleiding naar de grens niet onmiddellijk kan uitgevoerd worden :

Het is noodzakelijk om betrokkene ter beschikking van Dienst Vreemdelingenzaken te weerhouden om hem aan boord te laten gaan van de eerst volgende vlucht met bestemming Congo.

Betrokkene heeft geen gevolg gegeven aan het Bevel om het Grondgebied te Verlaten dat hem betekend werd op 21/06/2012 en op 27.09.2012 "

2. Over de ontvankelijkheid

2.1. De verwerende partij werpt de exceptie op van het gebrek aan belang voor wat het gegeven bevel betreft in toepassing van artikel 39/56 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (vreemdelingenwet) omdat zij ten deze slechts over een gebonden bevoegdheid beschikt. Zij wijst erop dat de staatssecretaris bij een eventuele vernietiging van de bestreden beslissing over een gebonden bevoegdheid zal beschikken

waardoor een nieuw bevel aan de verzoekende partij zal ter kennis worden gebracht en dat de verzoekende partij reeds het voorwerp heeft uitgemaakt van voorafgaandelijke bevelen om het grondgebied te verlaten die definitief en uitvoerbaar zijn. Zij meent aldus dat de verzoekende partij geen belang heeft bij de huidige vordering.

Er wordt opgemerkt dat geen bevel mag worden gegeven wanneer dat in strijd zou zijn met een aantal verdragsrechtelijke bepalingen, waaronder het Europees Verdrag tot bescherming van de Rechten van de Mens en de Fundamentele Vrijheden (hierna: het EVRM, cf. RvS 26 augustus 2010, nr. 206.948) ondanks haar gebonden bevoegdheid. Verwerende partij bevestigt deze stelling in de nota met opmerkingen. Gelet op het middel, vergt de exceptie derhalve een onderzoek van het middel.

2.2. Daarnaast moet worden geduid dat overeenkomstig artikel 71, eerste lid van de vreemdelingenwet een beslissing tot vasthouding met het oog op verwijdering enkel aanvechtbaar is bij de raadkamer van de correctionele rechtbank van de verblijfplaats in het Rijk of van de plaats waar de vreemdeling werd aangetroffen. De Raad is zonder rechtsmacht om kennis te nemen van het verzoek tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid van de tenuitvoerlegging van deze beslissingen. Het beroep tegen deze beslissingen is dan ook onontvankelijk.

3. Onderzoek van het beroep

3.1. Inzake de hem op 12 maart 2014 betekende bevel om het grondgebied te verlaten stelt verzoeker dat zijn vordering hoogdringend is omdat hij wordt vastgehouden met het oog op een repatriëring. Hij heeft de vordering ingesteld met de vereiste spoed.

Verweerder bevestigt dit gegeven.

Er is, wat betreft het bestreden bevel om het grondgebied te verlaten, dan ook voldaan aan de in artikel 43, § 1, eerste lid, van het koninklijk besluit van 21 december 2006 gestelde vereiste dat, indien de uiterst dringende noodzakelijkheid wordt aangevoerd, de vordering een uiteenzetting van de feiten die deze uiterst dringende noodzakelijkheid rechtvaardigen dient te bevatten.

3.2. Verder moet worden opgemerkt dat, overeenkomstig artikel 39/82, § 2, eerste lid, van de vreemdelingenwet slechts tot de schorsing van de tenuitvoerlegging van een bestuurshandeling kan worden besloten indien er ernstige middelen worden aangevoerd die de vernietiging van de aangevochten beslissing kunnen verantwoorden en op voorwaarde dat de onmiddellijke tenuitvoerlegging van de bestreden beslissing een moeilijk te herstellen ernstig nadeel kan berokkenen.

Uit het voorgaande volgt dat, opdat een vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid kan worden ingewilligd, de drie voornoemde voorwaarden cumulatief moeten zijn vervuld.

Aan de eerste cumulatieve voorwaarde is bijgevolg voldaan.

3.3. Betreffende de tweede voorwaarde: de ernst van de aangevoerde middelen

De interpretatie van deze voorwaarde

Overeenkomstig het voormelde artikel 39/82, § 2 van de vreemdelingenwet kan slechts tot de schorsing van de tenuitvoerlegging worden besloten indien ernstige middelen worden aangevoerd die de vernietiging van de aangevochten beslissing kunnen verantwoorden en indien de onmiddellijke tenuitvoerlegging van de bestreden beslissing een moeilijk te herstellen ernstig nadeel kan berokkenen.

Onder “middel” wordt begrepen de voldoende duidelijke omschrijving van de overtreden rechtsregel en van de wijze waarop die rechtsregel door de bestreden beslissing wordt geschonden (RvS 17 december 2004, nr. 138.590; RvS 4 mei 2004, nr. 130.972; RvS 1 oktober 2006, nr. 135.618).

Opdat een middel ernstig zou zijn, volstaat het dat het op het eerste gezicht, en gelet op de toedracht van de zaak, onvankelijk en gegrond zou kunnen worden verklaard en derhalve kan leiden tot de schorsing van de tenuitvoerlegging van de bestreden beslissing.

Hieruit volgt tevens dat wanneer op basis van de uiteenzetting van de middelen, het voor ieder weldenkend mens zonder meer duidelijk is, dat de verzoekende partij een schending van een bepaling van het EVRM heeft willen aanvoeren, het niet nauwkeurig of verkeerd vermelden door de verzoekende partij van de door haar geschonden geachte verdragsbepaling geen drempel mag zijn voor de Raad om niet over te gaan tot een beoordeling van de verdedigbare grief.

Ten einde in overeenstemming te zijn met de eis van daadwerkelijkheid van een beroep in de zin van artikel 13 van het EVRM, is de Raad in het raam van de procedure bij uiterst dringende noodzakelijkheid gehouden tot een onafhankelijk en zo nauwkeurig mogelijk onderzoek van elke verdedigbare grief op grond waarvan redenen bestaan om te geloven in een risico van behandeling die ingaat tegen een van de rechten gewaarborgd door het EVRM, zonder dat dit evenwel tot een positief resultaat moet leiden. De draagwijdte van de verplichting die artikel 13 van het EVRM op de Staat doet wegen, varieert volgens de aard van de grief van de verzoekende partij (cf. EHRM 21 januari 2011, M.S.S./België en Griekenland, § § 289 en 293; EHRM 5 februari 2002, Conka/ België, § 75).

De verzoekende partij moet in het verzoekschrift een verdedigbare grief aanvoeren, hetgeen inhoudt dat zij op aannemelijke wijze kan aanvoeren dat zij geschaad is in één van haar rechten gewaarborgd door het EVRM (vaste rechtspraak EHRM: zie bv. EHRM 25 maart 1983, Silver en cons./Verenigd Koninkrijk, § 113).

Het onderzoek van het ernstig karakter van een middel kenmerkt zich in schorsingszaken door het *prima facie* karakter ervan. Dit *prima facie* onderzoek van de door de verzoekende partij aangevoerde verdedigbare grief afgeleid uit de schending van een recht gewaarborgd in het EVRM, moet, zoals gesteld, verzoenbaar zijn met de eis van daadwerkelijkheid van een beroep in de zin van artikel 13 van het EVRM en inzonderheid met de vereiste tot onafhankelijk en zo nauwkeurig mogelijk onderzoek van elke verdedigbare grief. Dit houdt in dat, indien de Raad bij dit onderzoek op het eerste gezicht vaststelt dat er redenen voorhanden zijn om aan te nemen dat deze grief ernstig is of dat er minstens twijfels zijn over het ernstig karakter ervan, hij in deze stand van het geding het aangevoerde middel als ernstig beschouwt. Immers, de schade die de Raad toebrengt door in de fase van het kort geding een middel niet ernstig te bevinden dat achteraf, in de definitieve fase van het proces toch gegrond blijkt te zijn, is groter dan de schade die hij berokkent in het tegenovergestelde geval. In het eerste geval kan het moeilijk te herstellen ernstig nadeel zich voltrokken hebben, in het tweede geval zal ten hoogste voor een beperkte periode de bestreden beslissing zonder reden geschorst zijn.

In het enige middel voert verzoeker onder meer de schending aan van de artikelen 3 en 13 van het Europees Verdrag tot Bescherming voor de Rechten van de Mens en de Fundamentele Vrijheden, ondertekend te Rome op 4 november 1950 en goedgekeurd bij de wet van 13 mei 1955 (hierna: het EVRM), van de artikelen 4, 19 en 47 van het Handvest van de Grondrechten van de EU en van artikel 21 van de Richtlijn 2001/95/EU.

Verzoeker betoogt dat de motivering in de beslissing geen steun vindt in de feiten en dat het gezag van gewijsde van het arrest nr. 88 267 van 26 september 2012 van de Raad wordt miskend.

Het bevel is genomen op grond van artikel 7, eerste lid, 1° van de vreemdelingenwet: verzoeker verblijft op het grondgebied zonder houder te zijn van de bij artikel 2 vereiste documenten. Dit wordt niet betwist door verzoeker. Verzoeker meent evenwel dat er in de bestreden beslissing niet mocht worden verwezen naar het bevel van 17 september 2012 zonder het gezag van gewijsde van het arrest nr. 88 267 van 26 september 2012 van de Raad te miskennen dat immers een schorsing van de tenuitvoerlegging van dit bevel had bevolen.

Anders dan verzoeker voorhoudt is er na de schorsing van de tenuitvoerlegging van het bevel van 17 september 2012 een arrest uitgesproken dat het beroep tot nietigverklaring van het bevel heeft verworpen, met name het arrest nr. 97 855 van 26 februari 2013 van de Raad. De schorsing van de tenuitvoerlegging van het bevel van 17 september 2012 is bijgevolg geheven. Verzoekers grief mist feitelijke grondslag. In de bestreden beslissing wordt er overigens niet verwezen naar het bevel van 17 september 2012 maar naar het bevel van 27 september 2012. Tegen dit bevel heeft verzoeker geen annulatieberoep ingediend bijgevolg is dit bevel definitief in het rechtsverkeer en vermocht verwerende partij er weldegelijk naar te verwijzen in de bestreden beslissing.

Verzoeker vervolgt dat zijn medische toestand niet werd onderzocht en citeert uit het arrest nr. 88 267 van 26 september 2012 waarin werd gesteld dat artikel 3 van het EVRM wordt geschonden indien de medische toestand niet wordt nagegaan.

De Raad herhaalt dat het beroep tot nietigverklaring van de onontvankelijk verklaring van de medische aanvraag ingediend op 6 augustus 2012 verworpen is bij arrest nr. 97 855 van 26 februari 2013.

Waar verzoeker verwijst naar zijn medische problematiek en de schending van artikel 3 van het EVRM wordt opgeworpen, stelt de Raad vast dat geen recent medisch stuk voorligt waaruit blijkt dat verzoeker een gezondheidsprobleem heeft. Sinds het arrest van de Raad van 26 februari 2013 heeft verzoeker bovendien geen medische aanvraag meer ingediend. Verweerder besliste op 11 september 2012 dat verzoekers aanvraag om machtiging tot verblijf onontvankelijk was omdat het aangebrachte medisch getuigschrift geen inlichtingen bevatte omtrent de ernst van de ingeroepen medische problematiek. Verzoeker heeft er vervolgens niet voor geopteerd om een medisch getuigschrift voor te leggen waaruit zou kunnen worden afgeleid dat hij een ernstig medisch probleem heeft. Ook bij zijn verzoekschrift voegt hij geen enkel stuk bij waaruit blijkt dat hij, bijna twee jaar later, nog een gezondheidsprobleem heeft waarvoor hij behandeld dient te worden. Waar verzoeker zich beperkt tot de verwijzing naar de mishandelingen die hij in zijn land van herkomst heeft ondergaan 20 jaar geleden volstaat dit niet om actueel een ernstige medische aandoening aan te tonen die hem zou verhinderen om terug te keren naar zijn land van herkomst.

De Raad moet er tevens op wijzen dat het Europees Hof voor de Rechten van de Mens reeds oordeelde dat artikel 3 van het EVRM niet het recht waarborgt om op het grondgebied van een Staat te blijven louter om de reden dat die Staat betere medische verzorging kan verstrekken dan het land van herkomst en dat zelfs de omstandigheid dat de uitwijzing de gezondheidstoestand of de levensverwachting van een vreemdeling beïnvloedt, niet volstaat om een schending van deze verdragsbepaling op te leveren. Enkel in zeer uitzonderlijke gevallen wanneer de humanitaire redenen die pleiten tegen de uitwijzing dwingend zijn, hetgeen in voorliggende zaak niet blijkt, kan een schending van artikel 3 van het Europees Verdrag aan de orde zijn (EHRM 27 mei 2008, nr. 26.565/05, N./ Verenigd Koninkrijk). Het hof heeft in het arrest van 27 mei 2008, na een overzicht van zijn eigen rechtspraak overwogen dat, alhoewel de meeste gevallen betrekking hebben op de uitwijzing van seropositieve personen, dezelfde principes van toepassing moeten worden verklaard op de uitwijzing van personen die lijden aan een ernstige fysieke of mentale ziekte van nature ontstaan, van aard om ernstige pijnen en inkorting van de levensverwachting te veroorzaken en die een gespecialiseerde behandeling vereisen die mogelijks niet beschikbaar is in het land van herkomst of enkel tegen een aanzienlijke kost. Het Hof geeft toe dat de levenskwaliteit en de levensverwachting van de betrokkene in die zaak achteruit zou gaan bij een uitwijzing naar Oeganda, doch het stelt vast dat de betrokkene zich niet in een kritieke fase bevindt. Een schending van artikel 3 van het EVRM wordt in die zaak niet aanvaard (EHRM, 27 mei 2008, nr. 26565/05 inzake N. tegen het Verenigd Koninkrijk). Ook in een arrest van 20 december 2011 heeft het EHRM zijn rechtspraak bevestigd met de vaststelling dat de betrokkene zich niet in een kritieke fase van zijn ziekte bevond en bekwaam was om te reizen en dat er geen dwingende humanitaire redenen zijn die zich tegen uitwijzing verzetten. (EHRM, 20 december 2011, nr. 10486/10 inzake Yoh-Ekale Mwanje tegen België. In de mate verzoeker verweerder verwijt met betrekking tot zijn medische aanvraag van 6 augustus 2012 de behandelingsmogelijkheden in het land van herkomst niet te hebben onderzocht, dient de Raad op te merken dat, hoewel het EHRM vaak de behandelingsmogelijkheden in het land van herkomst en de familiale situatie van de vreemdeling onderzoekt, toch besluit dat geen schending van artikel 3 van het EVRM kan worden aanvaard indien er geen ernstige, kritieke gezondheidstoestand is en dit ongeacht de resultaten van het voornoemde onderzoek. De vreemdeling kan worden uitgesloten van de toepassing van artikel 3 van het EVRM indien geen vergevorderd, kritiek, dan wel terminaal of levensbedreigend karakter van zijn aandoening blijkt. In dat geval hoeft geen verder onderzoek naar de behandelingsmogelijkheden in het land van herkomst te worden gedaan. (RvS 28 november 2013, nrs 225 632 en 225 633). *In casu* laat verzoeker na het levensbedreigend karakter dan wel vergevorderd en kritiek karakter van de aandoening aan te tonen.

Verzoeker stelt bijkomend dat hij afhankelijk is van zijn familie in Frankrijk en België en verwijst naar de stukken 4 bijgevoegd bij het verzoekschrift. Hij heeft geen familie meer in Congo waarop hij kan terugvallen voor mantelzorg.

Uit de stukken 4, bijgevoegd bij het verzoekschrift blijkt dat verzoekers broer in Frankrijk over een verblijfstitel beschikt, in Frankrijk werkt en belastingen betaalt. Nopens zijn zus die in België over een verblijfstitel zou beschikken worden geen stukken voorgelegd. De Raad merkt op dat niets verzoekers broer en zus weerhouden verzoeker in zijn land van herkomst financieel te ondersteunen. In de mate verzoeker betoogt dat hij mantelzorg nodig heeft van zijn familie beperkt zijn betoog tot een loutere bewering en toont hij deze nood aan mantelzorg geenszins aan. Een schending van artikel 3 van het EVRM wordt niet aangetoond. Evenmin kan er sprake zijn van een schending van de artikelen 4 en 19 van het handvest van de Grondrechten van de EU, nu een schending van artikel 3 van het EVRM niet aannemelijk werd gemaakt.

Artikel 13 van het EVRM kan alleen maar geschonden worden indien de schending van een ander artikel van hetzelfde verdrag wordt aangetoond. *In casu* toont verzoeker de schending van een ander artikel van het EVRM niet aan zodat er geen sprake kan zijn van een schending van artikel 13 van het EVRM. Met betrekking tot artikel 13 van het EVRM en artikel 47 van het Handvest van de Grondrechten van de EU stelt verzoeker nog dat bij effectieve uitvoering van de bestreden beslissing de beslissing uit de rechtsorde verdwijnt waardoor hij de beslissing niet langer ten gronde kan betwisten.

De omstandigheid dat verzoeker van het Belgisch grondgebied zou worden verwijderd belet hem niet zijn verdediging te laten waarnemen door een advocaat van zijn keuze, vermits op de verzoeker niet de verplichting rust om persoonlijk te verschijnen. Het belang gaat ook niet teloor enkel door de gedwongen tenuitvoerlegging van de bestreden beslissing (RvS 13 december 2011, nr. 216.837).

Bijgevolg wordt *prima facie* geen schending van de artikelen 3 en 13 van het EVRM, van de artikelen 4, 19 en 47 van het Handvest van de Grondrechten van de EU aannemelijk gemaakt en van en artikel 21 van de richtlijn 2011/95/EU van het Europees Parlement en de Raad van 13 december 2011 inzake de normen voor de erkenning van onderdanen van derde landen of staatlozen als personen die internationale bescherming genieten, voor een uniforme status voor vluchtelingen of voor personen die in aanmerking komen voor subsidiaire bescherming, en voor de inhoud van de verleende bescherming. In de huidige stand van het geding worden de andere in het verzoekschrift ontwikkelde middelen niet onderzocht, daar, zoals hierna zal blijken, niet voldaan is aan de cumulatieve vereiste van het moeilijk te herstellen ernstig nadeel.

3.4. Betreffende de derde voorwaarde: het moeilijk te herstellen ernstig nadeel

Over de interpretatie van deze wettelijke voorwaarde

Overeenkomstig artikel 39/82, § 2 van de vreemdelingenwet kan slechts tot de schorsing van de tenuitvoerlegging worden besloten indien er ernstige middelen worden aangevoerd die de vernietiging van de aangevochten beslissing kunnen verantwoorden en indien de onmiddellijke tenuitvoerlegging van de bestreden beslissing een moeilijk te herstellen ernstig nadeel kan berokkenen.

Wat de vereiste betreft dat een moeilijk te herstellen ernstig nadeel dient te worden aangetoond, mag de verzoekende partij zich niet beperken tot vaagheden en algemeenheden. Ze dient integendeel zeer concrete gegevens aan te voeren waaruit blijkt dat zij persoonlijk een moeilijk te herstellen ernstig nadeel ondergaat of kan ondergaan. Het moet voor de Raad immers mogelijk zijn om met voldoende precisie in te schatten of er al dan niet een moeilijk te herstellen ernstig nadeel voorhanden is en het moet voor verwerende partij mogelijk zijn om zich tegen de door verzoekende partij aangehaalde feiten en argumenten te verdedigen.

De verzoekende partij dient gegevens aan te voeren die enerzijds wijzen op de ernst van het nadeel dat zij ondergaat of kan ondergaan, hetgeen concreet betekent dat zij aanduidingen moet geven omtrent de aard en de omvang van het te verwachten nadeel, en die anderzijds wijzen op de moeilijke herstelbaarheid van het nadeel.

Er dient evenwel te worden opgemerkt dat een summiere uiteenzetting kan worden geacht in overeenstemming te zijn met de bepalingen van artikel 39/82, § 2, eerste lid van de vreemdelingenwet en van artikel 32, 2° van het PR RvV, indien het moeilijk te herstellen ernstig nadeel evident is, dat wil zeggen wanneer geen redelijk denkend mens het kan betwisten en dus ook, wanneer de verwerende partij, wier recht op tegenspraak de voormelde wets- en verordeningsbepalingen mede beogen te vrijwaren, onmiddellijk inziet om welk nadeel het gaat en zij wat dat betreft de uiteenzetting van de

verzoekende partij kan beantwoorden (cf. RvS 1 december 1992, nr. 41.247). Dit geldt des te meer indien de toepassing van deze vereiste op een overdreven restrictieve of formalistische wijze tot gevolg zou hebben dat de verzoekende partij, in hoofde van wie de Raad in deze stand van het geding prima facie een verdedigbare grief gegrond op het EVRM heeft vastgesteld, niet het op grond van artikel 13 van het EVRM vereiste passende herstel kan verkrijgen.

De beoordeling.

Verzoeker betoogt dat hem het recht op een effectief beroep wordt ontnomen en dat hij wordt blootgesteld aan mishandeling.

Ter terechtzitting wijst de raadsman van verzoeker dat hij met het verlies van een effectief beroep doelt op het verdwijnen van de bestreden beslissing uit de rechtsorde van zodat de beslissing ten uitvoer is gelegd en dat verzoekers beroep niet meer ten gronde zal worden onderzocht. De Raad herhaalt evenwel dat de omstandigheid dat verzoeker van het Belgisch grondgebied zou worden verwijderd, hem niet belet zijn verdediging te laten waarnemen door een advocaat van zijn keuze, vermits op de verzoeker niet de verplichting rust om persoonlijk te verschijnen. Het belang gaat ook niet teloor enkel door de gedwongen tenuitvoerlegging van de bestreden beslissing (RvS 13 december 2011, nr. 216.837).

Uit de vaststelling dat er geen verdedigbare grief is aannemelijk gemaakt (zie bespreking hierboven) volgt dat er evenmin een moeilijk te herstellen ernstig nadeel kan worden aangenomen.

De bewering dat hij wordt blootgesteld aan 'mishandeling' wordt nergens *in concreto* aangetoond en is beperkt tot een loutere verklaring. In zijn verzoekschrift brengt hij geen concrete elementen aan die deze algemene bewering kunnen staven.

Een moeilijk te herstellen ernstig nadeel in hoofde van verzoeker wordt dan ook met geen enkel concreet gegeven of overtuigend argument aangetoond.

Dienvolgens is niet voldaan aan één van de drie cumulatieve voorwaarden om tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid over te gaan zoals opgelegd in de artikelen 39/82, § 2 van de vreemdelingenwet en artikel 43, § 1 van het PR RvV. Deze vaststelling volstaat om de vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid te verwerpen.

4. Kosten

Met toepassing van artikel 39/68-1, § 5, derde en vierde lid van de vreemdelingenwet zal de beslissing over het rolrecht of over de vrijstelling ervan, in een mogelijke verdere fase van het geding worden getroffen.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

De vordering tot schorsing van de tenuitvoerlegging bij uiterst dringende noodzakelijkheid wordt verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op zeventien maart tweeduizend veertien door:

mevr. N. MOONEN,	wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,
dhr. R. VAN DAMME,	griffier.

De griffier,

De voorzitter,

R. VAN DAMME

N. MOONEN